

ДІЛО МАЙСТРА ВЕЛИЧАЄ

МОЛОДІ ГОСПОДАРІ

відомий в селі пічник, а я взявся йому допомагати: місив глиняний розчин, підносив цеглу і, по ходу, придивлявся до його роботи. Однак, через якісь причини той майстер так і не завершив своєї роботи, тож доробляв грубку я вже сам. Получилось навіть дуже добре. З того часу й почав самостійно класити грубки та печі людям. На тому й заробляю, щоправда, робота ця, як і столярка, не є постійною, тому мушу, щоб годувати сім'ю, кожен рік виїжджати і на дальні заробітки.

До слова, свою дружину Ніну, яка родом з с.Вичівка, Віталій зустрів і познайомився саме на сезонних заробітках у Черкаській області, де вони обоє перебували. Невдовзі одружились, нині мають трьох синів, очікують вже і на четверту свою дитину. Три роки тому молода сім'я, яка до цього винаймала житло, перейшла у власний, гарний і просторий будинок, до будівництва якого найбільше доклав рук Віталій. Загалом, майже все в своєму будинку і господарстві він зробив сам, своїми руками: і вікна, і двері, і евроремонт, і виготовлені ним меблі, чимало з яких прикрасили його оселю (див. на фото внизу). І все це зроблено не лише якісно, а й з великим натхненням та лю-

У кожному селі є люди, які відомі своєю майстровитістю. І хоч вони й не створюють якихось художніх чи технічних шедеврів, унікальних речей, проте, по-своєму талановиті. Саме таким є і молодий господар з с.Привітівка – 31-річний Віталій Олександрович Савіцький, який має багатогранний талант майстра. Він не лише досвідчений столяр, а й вмілий пічник, хороший будівельник, одним словом, універсал, адже будь-яка сільська робота йому під силу.

Дитинство Віталія майже нічим не відрізнялось від багатьох інших сільських дітей, окрім того, що народився і виріс він на мальовничому лісовому хуторі Коник – був четвертою, наймолодшою дитиною у родині. Затим його батьки переїхали жити в Привітівку. Після закінчення тамтешньої школи хлопець, за направленням центру зайнятості, пішов навчатися на столяра в Зарічненське навчально-виробниче підприємство ТСОУ. Потім була строкова військова служба, яку він проходив у Києві, в стратегічній розвідці.

- Після армії, власне, й розпочалася моя трудова біографія, - розповідає Віталій. – І, поскільки постійної роботи в селі нема, то почав виїжджати на заробітки. Працював спершу в Києві та інших областях України, згодом став вирушати до

Росії на різні будівельні роботи. Отак, на тих "стройках" дечому і навчився. Недарма ж кажуть, що "Пітер" навчить усьому... Деякий час працював також столярем у дочірньому підприємстві Зарічненського лісгоспу. Тож, вмію змайструвати з дерева будь-який виріб, в тому числі і столярку: двері, вікна тощо. Але нині займатися столярством не вигідно – надто вже багато часу і мороки воно займає та й, по людських мірках, коштують такі вироби, порівняно, дорого – дешевше в магазині чи на базарі купити ті ж двері чи столик...

Окрім столярства, досконало володіє Віталій Савіцький ще одним, доволі рідкісним навіть для села ремеслом - пічник.

- До цієї професії я підійшов зовсім випадково, - зізнається молодий майстер. – Якось у моєї родички робив грубку один

і з великим натхненням та любов'ю. До нього часто звертаються за допомогою, коли треба грубку чи пічку зробити, або ж якийсь столічний виріб. Не відмовляє нікому, бо має не тільки золоті руки, а й добру вдачу. Тому й користується заслуженою повагою серед своїх односельчан. Але, чи не найбільша гордість Віталія – це його діти, його сини, в яких він бачить своє продовження. "Старший син уже цікавиться моєю роботою, допомагає чим може, - зазначає, на завершення нашої розмови, молодий майстер. – Тож, відрядно, що буде кому передати своє ремесло і вміння".

Сергій ТИШКОВЕЦЬ

